

Benedykt XVI

Nabożeństwo kard. Newmana do Maryi : rozważania przed modlitwą "Anioł Pański" : (Birmingham, 19 września 2010 r.)

Salvatoris Mater 13/3/4, 347

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Pod Jej opieką znajduje schronienie cała ludzkość

Dziś, w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, świętujemy przejście z życia ziemskiego do szczęścia niebieskiego Tej, która zrodziła w ciele i przyjęła w wierze Pana Życia. Kościół od samych początków swego pielgrzymowania otacza czcią Maryję Dziewicę, i już począwszy od IV w. pojawiają się święta maryjne: niektóre z nich wysławiają rolę Dziewicy w dziejach zbawienia, w innych upamiętniane są najważniejsze wydarzenia z Jej życia ziemskiego. Znaczenie dzisiejszego święta zawiera się w końcowych słowach formuły dogmatu ogłoszonego przez czcigodnego Piusa XII 1 listopada 1950 r. – w tym roku przypada 60. rocznica jego ogłoszenia – «Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zakończeniu ziemskiego życia z duszą i ciałem została wzięta do chwały niebieskiej» (konst. ap. *Munificentissimus Deus*, AAS 42 [1950], 770).

Artyści wszystkich epok, ozdabiając kościoły i sanktuaria, w malarstwie i rzeźbie wyrażali świętość Matki Pana. Poeci, pisarze i muzycy oddawali cześć Dziewicy w hymnach i pieśniach liturgicznych. Od Wschodu po Zachód Cała Święta przyzywana jest – jako Matka Niebieska, która trzyma na ręku Syna Bożego i pod której opieką znajduje schronienie cała ludzkość – w bardzo starej modlitwie: «Pod Twoją obronę uciekamy się, Święta Boża Rodzicielko, naszymi prośbami racz nie gardzić w potrzebach naszych; ale od wszelakich złych przygód racz nas zawsze wybawiać, Panno chwalebna i błogosławiona».

A w Ewangelii czytanej w dzisiejszą uroczystość św. Łukasz pisze o wypełnieniu się zbawienia za pośrednictwem Dziewicy Maryi. Ona, w której łonie Wszemchnocny stał się małym dzieckiem, po zwiastowaniu anioła natychmiast udaje się pośpiesznie do swej krewnej Elżbiety, aby zanieść jej Zbawiciela świata. I rzeczywiście, «gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę» (Łk 1, 41); rozpoznała Matkę Boga w Tej, «która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana» (Łk 1, 45). Obydwie kobiety, które oczekiwały spełnienia się Bożych obietnic, zaznają teraz radości z przyścia królestwa Bożego, radości zbawienia.

Drodzy bracia i siostry, zawierzmy się Tej, która – jak stwierdza sługa Boży Paweł VI – «wzięta do nieba, nie przestaje pełnić swej wstawienniczej i zbawczej misji» (adhort. Ap. *Marialis cultus*, 18, AAS 66 [1974], 130). Do Niej, Przewodniczki apostołów, Podpory męczenników, Światłości świętych, skierujmy naszą modlitwę, prosząc Ją, by nam towarzyszyła w tym ziemskim życiu, by pomagała nam patrzeć ku niebu i by pewnego dnia przyjęła nas u swego Syna Jezusa.

¹⁸ „L'Osservatore Romano” 31(2010) nr 10, 49.